

109
телността, като картина, отколкото да напише съ-
думи домашното.

Той гледаше двамата братя, сѣкаш да долови и
най-тайнитѣ черти на различието. И съ тѣга слу-
шаше подзетъ разговоръ.

- Азъ дойдохъ, бате... Знаешъ, свети дни идатъ,
а въ къщи нищо съ нищо...

- Сега знаешъ какво заслужавашъ, - съ горчевина
отвърна другиятъ.

- Какво?

- Да ти кажа, както мравкитѣ на ~~в~~шуреця.

- Азъ не съмъ ученъ!.. - Язвително додаде Цончо..
Не разбирамъ такива голѣми приказки.

- Слушай, Цончо, говоря на братъ.. Съ болка...
Не ми е, че ще ти дамъ колкото мога да си ви-
дишъ празниците... Но мъчно ми е като братъ какъ
я карашъ, защо не си....

- Цончо го прекъсна, разбралъ че отива да добръ

- Нѣщо не ми върви, братко, смекчи гласъ Цончо.

- Че какъ ще ти върви! Въ най-работното врѣме
ти пазишъ кръчмитѣ. Когато паднатъ пари не мислиш
че и за другъ денъ ще трѣбва... Лѣте не ти илва